

Arrest

nr. 321 100 van 3 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DEMIRTAS
Brugsesteenweg 550
9030 MARIAKERKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 januari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 25 november 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 10 februari 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker diende, via een op 31 mei 2022 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 3 augustus 2023 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 3 oktober 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [A.C.H.W.]

[...]

nationaliteit: Peru

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene een VIB indiende op 24.12.2019, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precare verblijfssituatie ging. Vermits het VIB werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door het CGVS op 26.11.2021, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft op 5 december 2023, zonder hiertoe te zijn uitgenodigd, een “synthesememorie” aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) overgemaakt.

Er moet worden benadrukt dat de beroepsprocedure voor de Raad inquisitoriaal van aard is, waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat verzoeker ervoor heeft geopteerd om een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een vordering tot schorsing in te dienen tegen de bestreden beslissing. Indien de Raad, zoals in casu, evenwel oordeelt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, met toepassing van artikel 39/68 van de Vreemdelingenwet en artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, samen kunnen worden behandeld, omdat het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist, is niet voorzien in de mogelijkheid tot het neerleggen van een synthesesmemorie. Uit artikel 39/81, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de in het vierde lid van deze bepaling voorziene mogelijkheid om een synthesesmemorie neer te leggen slechts van toepassing is indien de in artikel 39/68 van dezelfde wet bedoelde bijzondere procedureregels niet worden toegepast (cf. RvS 19 december 2024, nr. 261.817).

De synthesesmemorie die verzoeker op 5 december 2023 heeft neergelegd dient bijgevolg als een niet voorzien proceduristuk uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt :

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht

dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel getoetst moet worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op familieleven.

13.

In concreto moet de uitwijzende staat een groter voordeel [...] hebben bij de uitwijziging dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.03.2021, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op privéleven en recht op veiligheid, geschonden wordt en dat de overheid geen voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Dat het niet betwist is dat verzoeker samenwoont met zijn moeder in het Rijk, er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft en de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM.

Dat bovendien rekening moet worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Dat verzoeker en zijn zoon een gezin vormen en ook daadwerkelijk samenwonen, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten, ongetwijfeld een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.

Het centrum van de belangen van verzoeker is duidelijk en evident in België gelegen. Dat verzoeker een duurzame band met België heeft en ondertussen volledig is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Dat verzoeker van zinnens is in België een waardig leven uit te bouwen.

14.

Het zij bovendien herhaald dat verzoeker sedert zijn aankomst in België zich steeds heeft gedragen naar de Belgische reglementering, waarden en normen. Hij heeft het nodige gedaan om zich te integreren. Verzoeker heeft immers enkel een uitsluitende binding met België, dan wel met Peru of Dominicaanse Republiek!

Er kan in deze omstandigheden geenszins worden beslist door verweerder dat verzoeker thans gedwongen dient terug te keren naar het land van herkomst, hetgeen zou betekenen dat verzoeker alles wat hij heeft bereikt in België zou moeten verliezen.

Dat de verweerder op geen enkele wijze rekening houdt met het ononderbroken verblijf van verzoeker in België schendt bijgevolg artikelen 22 GW en artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing houdt een onrechtmatige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in."

3.1.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM benadrukt de Raad dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt dus geen einde aan enig bestaand recht op verblijf van verzoeker. Bijgevolg kan niet worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven, die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van deze verdragsbepaling bedoelde gevallen. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). In dit verband moet tevens worden geduid dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben. Zijn bewering, in zijn verzoekschrift, dat hij in België reeds een gezin zou vormen met "zijn moeder" blijft ongestaafd. Hij verklaarde bovendien eerder dat zijn biologische moeder in Peru verblijft en dat zijn pleegmoeder is overleden. Waar hij er nog op wijst dat hij samenwoont met zijn zoon, moet worden benadrukt dat zijn zoon slechts sedert 11 augustus 2023 – dus na de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen – in België verblijft en verweerder hiermee dus geen rekening kon houden. Het feit dat verzoeker het bezoek kreeg van zijn zoon in België leidt ook niet tot het besluit dat zij een gezin vormen in het Rijk. Verzoekers zoon is, blijkens de aangebrachte stukken, bovendien slechts tot een verblijf van drie maanden toegelaten. Door te verklaren dat hij is geïntegreerd, dat hij duurzame banden met België heeft en dat het centrum van zijn belangen in het Rijk is gelegen, toont verzoeker niet aan dat enig aspect van zijn privéleven dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij aangeeft dat hij geen banden meer heeft met zijn land van oorsprong – Peru – en "een uitsluitende binding met België" heeft. Het gegeven dat verzoekers banden met Peru, waar hij werd geboren en dertig jaar verbleef, heden eventueel minder sterk zouden zijn dan toen hij dat land verliet, kan in casu geenszins leiden tot het besluit dat hij niet langer in dat land kan verblijven of dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen een van zijn grondrechten heeft miskend. De Raad dient daarnaast op te merken dat verzoekers tewerkstelling, die hij aantoont door het voorleggen van een aantal documenten, evenmin als een beschermenswaardig aspect van zijn privéleven kan worden beschouwd, nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken niet blijkt dat hij beschikt over een arbeidskaart of single permit. De Raad benadrukt verder dat verzoeker aan de loutere omstandigheid dat hij in precair en illegaal verblijf een leven zou hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM kan onttelen (cf. EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon/Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov/Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi/Verenigd Koninkrijk EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie/Noorwegen). Deze verdragsbepaling vormt geen vrijgeleide dat toelaat om, in elk geval, alle andere regels zonder meer aan de kant te schuiven. De door verzoeker verstrekte toelichting en de door hem aangebrachte stukken laten de Raad niet toe te oordelen dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een obstakel zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

3.1.2.2. Artikel 22 van de Grondwet biedt een zelfde inhoudelijke bescherming als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grond-wetgever "een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden" (*Parl.St.* Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Aangezien geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld, kan ook niet worden besloten dat artikel 22 van de Grondwet werd geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingen-wet.

Hij stelt het volgende:

“15.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering dient verweerder rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

16.

Verzoeker heeft reeds aangehaald dat hij momenteel medische problemen heeft en dat er een geplande operatie is in het AZ Jan Palfijn te Gent op 27.11.2023 (stuk 7). Verzoeker dient aldus een medische ingreep te ondergaan.

Indien verzoeker België moet verlaten, kan de geplande ingreep uiteraard niet doorgaan, waardoor verzoeker geschaad zou worden in zijn persoonlijke en medische belangen.

Verzoeker voegt hierbij tevens de bewijzen van de recente consultaties bij de specialist dd. 26.10.2023 en 23.10.2023 (stuk 8).

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient bijgevolg te worden vernietigd, zodat de operatie van 27.11.2023 kan doorgaan.

17.

Verder is het zo dat de zoon van verzoeker, [A.V.W.J.], [...], legaal in België verblijft sedert 11.08.2023, en dit bij verzoeker.

Verzoeker legt de bewijsstukken dienaangaande voor (stuk 9-10).

Indien verzoeker het Belgische grondgebied moet verlaten, zal hij gescheiden worden van zijn zoon die een legaal verblijfsrecht heeft in België.

[...]

18.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden.

Het is niet omdat verweerder van oordeel is dat de elementen waarmee hij wettelijk verplicht is rekening te houden, niet relevant zijn in casu, dat hij hierdoor ontslagen wordt van zijn verplichting tot het motiveren van de beslissing die hij neemt.

In casu blijkt - voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - niet dat een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand en de gezinssituatie werden beoordeeld van verzoeker. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging moet maken.

19.

Verzoeker merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan verweerder om rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet immers [...] geen criteria voor het maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoeker. Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Artikel 74/13 vormt immers de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

In casu blijkt uit geen enkel gegeven dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot verwijdering een individueel onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven of de gezond[...]heidstoestand van verzoeker.

Het enige waarmee verweerder klaarblijkelijk rekening heeft gehouden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat hij niet langer beschikt over een geldig verblijfsrecht.

20.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto het motiveringsbeginsel dient derhalve te worden aangenomen.”

3.2.2. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de verplichting, die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Verweerder stelde in casu immers vast dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten het hoger belang van het kind en het gezins- of familieleden niet in het gedrang kan brengen, aangezien verzoeker geen kinderen of andere familieleden heeft die in het Rijk verblijven. Hij heeft daarnaast ook nog toegelicht dat verzoeker geen medische elementen heeft aangehaald. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder in casu geenszins rekening heeft gehouden met de elementen die hij, overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking dient te nemen. Hij houdt onterecht voor dat verweerder er enkel oog voor had dat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen en hij niet langer over een geldige verblijfstitel beschikt. Zijn theoretisch betoog omtrent het verschil tussen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten laat niet toe hierover anders te oordelen.

In zoverre verzoeker opnieuw, zoals in het eerste middel, verwijst naar een gezinsleven met zijn zoon kan het volstaan te herhalen dat zijn zoon pas naar België kwam nadat de bestreden beslissing werd genomen. Verweerder kon hiermee dus geen rekening houden. Er moet ook nogmaals worden geduid dat niet blijkt dat verzoekers zoon tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, zodat niet kan worden vastgesteld dat een gezinsleven in België met deze verwant mogelijk is.

Verzoekers uiteenzetting inzake zijn medisch probleem waarvoor hij op 27 november 2023 een heelkundige ingreep diende te ondergaan doet ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verweerder in casu de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet respecteerde. De Raad merkt immers op dat de bewijzen die verzoeker voorlegt ter staving van zijn medisch probleem dateren van ruim na 3 augustus 2023, de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen. Voormelde stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangewend om aan te tonen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing relevante elementen over het hoofd zag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing uiteraard geen rekening houden met documenten die op dat ogenblik nog niet bestonden. Deze stukken kunnen niet dienstig worden aangevoerd om aan te tonen dat de bestreden beslissing door een gebrek zou zijn aangetast (cf. RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad dient er voorts op te wijzen dat verzoeker – die zijn situatie uitvoerig aan verweerder kon uiteenzetten in een aanvraag om machtiging tot verblijf en hierbij geen melding maakte van enig gezondheidsprobleem – ook niet aannemelijk maakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds sprake was van enig medisch probleem waarmee verweerder onterecht geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker toont door tal van stukken aan te brengen en de correctheid van de motivering van de bestreden beslissing in vraag te stellen hoe dan ook niet aan dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet respecteerde.

Tot een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden besloten.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

21.

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de verwerende partij de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen inroepen.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

22.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de bestreden beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op verzoekster van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitel over (Zie Infra).

De redenen, welke in de bestreden beslissing worden opgesomd maken evenwel een schending uit van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juni. 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen.

Gezien het ontbreken van enige motivering is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom de verblijfsmachtiging van verzoekende partij wordt geweigerd.

Zoals gezegd impliceert artikel 2 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft

dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.”

3.3.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoeker correct stelt, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan ze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij langer dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verblijft. Verweerder heeft tevens geduid dat hij rekening hield met de verplichting die, ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op hem rust om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Hij heeft hierbij toegelicht dat geen kinderen of andere familieleden van verzoeker in het Rijk verblijven en dat geen medische elementen werden aangehaald.

Aangezien in de bestreden beslissing wordt verwezen naar gegevens die eigen zijn aan verzoeker kan hij niet worden gevolgd in zijn betoog dat de motivering van deze beslissing vaag, stereotiep en gestandaardiseerd is. Ten overvloede dient daarenboven te worden geduid dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Ook de eventualiteit dat een motivering summier is, laat niet toe te besluiten dat niet is voldaan aan de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt in casu daarenboven in ieder geval duidelijk vermeld.

De theoretische beschouwingen van verzoeker omtrent de formele motiveringsplicht geven verder ook geen aanleiding tot de vaststelling dat verweerder in voorliggende zaak de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Verzoeker lijkt daarnaast nog te willen aangeven dat verweerder niet op grond van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen en voert bijgevolg een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van een grief omtrent de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker betwist niet dat hij nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om zich te vestigen. Hij betwist evenmin dat hij langer dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verblijft. In deze omstandigheden dient verweerder, conform artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, behoudens in het geval meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag hiertoe een hinderpaal vormen, te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in casu meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag spelen. Hij verwijst weliswaar naar artikel 8 van het EVRM, maar bewijst, zoals bij de bespreking van het eerste middel reeds werd vastgesteld, niet dat enig aspect van zijn privéleven door de bestreden

beslissing in het gedrang wordt gebracht of dat hij een gezinsleven, dat onder de bescherming van deze verdragsbepaling valt, heeft in België. De Raad merkt hierbij nogmaals op dat een illegale tewerkstelling – verzoeker bewijst immers niet dat hij, op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing nam, over een arbeidskaart beschikte of dat hij vrijgesteld was van deze verplichting – niet als een beschermenswaardig aspect van verzoekers privéleven kan worden beschouwd. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat verweerder de arbeidsovereenkomst en de loonbrieven die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegde diende te betrekken bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij toont met zijn betoog ook niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij onderbouwt zijn standpunt als volgt:

“23.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. 20 September 1999, nr. 82.301).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

24.

Verzoeker heeft zijn illegaal verblijf in het Rijk gestaafd aan de hand van zijn prangende humanitaire en buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar zijn land van herkomst verhinderden.

Het is namelijk zo dat verzoeker reeds meerdere procedures tot regularisatie heeft ingeleid, doch kreeg hij geen enkele kans van de verweerder om zijn illegale toestand te legaliseren.

Verzoeker dient vast te stellen dat de verwerende partij bij haar beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker totaal geen bindingen meer heeft met het land van herkomst.

Meer nog heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet gemotiveerd waarom deze terugkeer volgens haar wel mogelijk is.

Minstens dient verzoeker de mogelijkheid te krijgen om zijn verblijfssituatie alsnog te regulariseren in België zonder te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verweerder toont geen enkel belang aan waarom een aanvraag tot een verblijf in het land van herkomst dient te worden geprefereerd tegenover een regularisatie van de verblijfssituatie in België.

[...]

Dat een dergelijke maatregel dan ook buiten iedere proportie is.

Dat in casu dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle relevante elementen en alle in het dossier vervatte dienstige stukken in overweging heeft genomen, in dit geval de prangende humanitaire situatie en de vermelding dat hij niet kan reizen, is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

3.4.2.1. Uit het gegeven dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende – die, middels een uitvoerig gemotiveerde beslissing, door verweerder werd afgewezen alvorens de in casu bestreden beslissing werd genomen – en uit het feit dat hij meent dat hij nog een kans moet krijgen om zijn verblijfssituatie te regulariseren, kan niet worden afgeleid dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of niet is uitgegaan van correcte feiten. Verzoekers stelling dat hij geen bindingen meer heeft met zijn land van herkomst laat evenmin toe te oordelen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Verzoekers bewering dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst leidt immers niet tot het besluit dat verweerder op incorrecte gronden besloot dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er kan daarenboven niet worden aangenomen dat verzoeker geen bindingen meer heeft met Peru, het land waar hij werd geboren, waar hij opgroeide en waar zijn familie verblijft. Het feit dat verzoeker zelf van oordeel is dat hij niet kan reizen en dat er prangende humanitaire redenen zijn waardoor hij in België moet kunnen blijven laat evenmin toe te concluderen dat verweerder onzorgvuldig optrad. Er blijkt niet dat er bij het nemen van de bestreden beslissing enig stuk voorlag waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker niet kon reizen – verzoeker benadrukte trouwens zijn arbeidsgeschiktheid, wat moeilijk verenigbaar is met een voorgehouden gezondheidsprobleem dat hem zou verhinderen om te reizen – en het gegeven dat verzoeker zelf vindt dat er redenen zijn om hem tot een verblijf in het Rijk te machtigen impliceert op zich niet dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit het artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet naast zich neer kan leggen. Ook uit de stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt kan niet worden afgeleid dat verzoeker ooit enig gezondheidsprobleem had dat kon verhinderen dat hij een (vliegtuig)reis zou ondernemen.

Verzoeker stelt ook onterecht dat verweerder niet motiveerde waarom hij oordeelde dat er geen beletsel was om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij moet nogmaals worden herhaald dat hij opmerkte dat verzoeker geen kinderen of andere familieleden in België had en dat er geen medische problemen werden aangebracht.

In zoverre verzoeker grieven lijkt te willen ontwikkelen die zijn gericht tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, kan de Raad slechts vaststellen dat deze kritiek niet is gericht tegen de in voorliggende zaak bestreden beslissing en verzoeker hiermee ook niet aantoonde dat deze beslissing door enig gebrek is aangetast.

Door louter te stellen dat de bestreden beslissing “buiten iedere proportie” is, zonder dit enigszins aan-nemelijk te maken, toont verzoeker ook niet aan dat verweerder onzorgvuldig optrad.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt derhalve dat verweerder op basis van een deugdelijk onderzoek en een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.4.2.2. Gelet op de voorgaande vaststellingen en nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK